

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

да наклепе косата на косача Сава,
той ще рѣзне сѣнчице, кравата да хрусне,
тя пъкъ глътка млѣчице обеща да пустне. —
Съ тази глътка млѣчице Пѣтльо да преглѣтне,
пусто зърно бобено чакъ на смъртъ го гѣтна.
— Бива, бива, може ли? Нали сме роднина?
Да живѣе Пѣтлето още сто години!

Чудни капки рукнаха, сепна се гората,
та изпрати вейчици на ковача Стати.
Накова косичката той на чичо Сава,
Сава прати сѣнчице на сивата крава.
Тя надои млѣчице. Пѣтльо пи, преглѣтна!
Пѣсенъта му гърлена бликна и затѣтна:
«Кукуригу! Хора брей, близки и познати,
като мене другъ юнакъ, нѣма на земята!»

Иванъ Василевъ

ПРЕДПРОЛѢТЪ

Слънце грѣе, припича —
всѣки слънце обича;
по плетища, дървета
чуруликать врабчета.

Тамъ надъ него сърница
пие бистра водица;
и се плахо оглежда,
и се плахо навежда.

Пжпкитѣ се разпукватъ,
кукувици закукватъ.
Мъничкото поточе
денонощно клокоче.

А полето засмѣно
е въ елече зелено;
отъ далечни кошари
ще надойдатъ овчари...

Слънце грѣе, припича —
всѣки слънце обича.
Ето, идва, долита
Пролѣтъ мирна, честита.

Йорданъ Русковъ